

— Да, госпоже, представителка на Божіето правосѣдіе.

— На Божіето правосѣдіе! рече като грѣмѣхъ и при-
блѣднѣла като платно госпожа Хрисодактилица.

— Да, на Божіето правосѣдіе, госпоже, което иди
чрезъ мене смиренната раба да строши жестоко то горде-
ливо и звѣрско сърце.

— А! негодная! трепери отъ гнѣва ми . . .

— Гнѣвътъ ти ще са укроти предъ единъ пакетъ
писма, които носятъ подписа ти и сѣ писаны до бывшій
учитель на музиката Якинта.

— Якинта? . . .

— Да, Филиво . . . оногози момъка когото ты затри,
госпоже, момъка за когото ты уби дѣщеря си тогасъ . . .
помнишь ли?

— Милость, Софію!

— Не! Стига вече госпоже! Ты извърши доста зло-
дѣйства и трѣба да прегърнишь наказаніето, което ти нала-
га законътъ, свѣтътъ и Богъ.

— Жалость за мене . . .

— За тебе съжаленіе е прѣстѣпленіе, госпоже! Искай
милость отъ Бога. Неможе да съществува никакъ сношеніе
между звѣровѣтъ и чловѣцѣтъ.

— Ахъ! ты добра жено! старице ты, моя, милость!
Не ма предавайте на презрѣніето на свѣта.

— Отъ мене ли искашь милость? Отъ мене, на която
преди малко заповѣдаше да не прѣстѣпва прага на къщата
ти? Много ниско си паднѣла, госпоже, ты честната и вели-
ка супруга и добродѣтелна майка! рече майката на Мацка.

— Ахъ! нема ли вече никой за мене?

— Никой, госпоже!

— Боже мой!

— Смѣешъ ли ты да произносяшь името на Бога?

— Помнишь ли, госпоже, когато едно време, влѣзохъ